

- 3) Czy art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pozwala on wymierzyć sprawcy przestępstwa z art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) w brzmieniu wynikającym z francuskiej loi du 12 mars 2012 (ustawy z dnia 12 marca 2012 r.), określoną w tym przepisie karę grzywny w wysokości do 15 000 EUR, a w przypadku powrotu do przestępstwa – do 30 000 EUR, biorąc pod uwagę, po pierwsze, ograniczający charakter ustanowionych regulacji prawnych, a po drugie, niewielką wagę popełnionych przestępstw?
- 4) Czy zasadę pewności prawa, którą Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej usankcjonował jako ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, oraz art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiający zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na utrzymanie w mocy art. 1 francuskiej loi du 27 juin 1919 (ustawy z dnia 27 czerwca 1919 r.), który to przepis, po pierwsze, nie umożliwia zainteresowanym osobom ustalenia, czy dokonywana przez nie sprzedaż lub inne zbycie dotyczy biletu subwencjonowanego lub dotowanego (podczas gdy okoliczność ta powoduje powstanie ich odpowiedzialności karnej), a po drugie, nie daje podmiotom prawa precyzyjnej informacji o wysokości grożącej kary, gdyż kara ta jest wyrażona w starych frankach, bez odesłania wprost do obowiązujących przepisów?
- 5) Czy zasadę pewności prawa, którą Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej usankcjonował jako ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, oraz art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiający zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu art. 313–6-2 francuskiego code pénal (kodeksu karnego), który wywołuje niepewność po stronie osoby wystawiającej na sprzedaż dokumenty wstępu na wydarzenie lub przedstawienie lub dostarczającej w tym celu środki, skoro nie ma ona możliwości ustalenia, czy sprzedawca uzyskał zezwolenie producenta, organizatora lub właściciela praw do eksploatacji, zwłaszcza że pojęcie organizatora nie jest wyraźnie zdefiniowane w obowiązujących przepisach?
- 6) Czy art. 313–6-2 francuskiego code pénal (kodeksu karnego) przyczynia się do ustanowienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, będącego celem, jaki stawia sobie prawo Unii i jaki został wyrażony w art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ ten przepis karny umożliwia zwalczanie spekulacji biletami prowadzonej przez nieupoważnionych pośredników?
- 7) Czy wprowadzony na mocy art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) zakaz odsprzedaży biletów przez osobę, która nie jest organizatorem lub producentem przedstawienia albo nie uzyskała upoważnienia do takiej odsprzedaży, nie jest sprzeczny z zasadą konkurencji ustanowioną w prawie Unii (art. 101–109 TFUE)?
- 8) Czy art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) nie przyznaje organizatorom przedstawień prawa wyłącznego z naruszeniem art. 106 [ust.] 1 TFUE, skoro przyznaje on tym organizatorom monopol na sprzedaż biletów?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 24 marca 2023 r. – S. S.A. przeciwko C. sp. z o.o.**

(Sprawa C-197/23, S.)

(2023/C 252/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S. S.A.

Strona pozwana: C. sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 i art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy i zapewniającym skuteczną ochronę prawną sąd pierwszej instancji państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w składzie którego jednoosobowo zasiada sędzia tego sądu wyznaczony do rozpoznania sprawy z rażącym naruszeniem przepisów prawa krajowego o przydziale spraw oraz wyznaczeniu i zmianie składu sądu?

- 2) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3, art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one stosowaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 55 § 4 zd. 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, ze zm.) w zw. z art. 8 ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw z 20 grudnia 2019 r. (Dz. U. z 2020 r., poz. 190) w zakresie, w jakim zakazują one sądowi drugiej instancji stwierdzenia na podstawie art. 379 pkt 4 ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r., poz. 1805, ze zm.) nieważności postępowania przed sądem krajowym pierwszej instancji w sprawie wszczętej przed tym sądem z powodu sprzeczności składu tego sądu z przepisami, nienależytego obsadzenia sądu lub udziału osoby nieuprawnionej lub niezdolnej do orzekania w wydaniu orzeczenia, jako sankcji prawnej zapewniającej skuteczną ochronę prawną w przypadku wyznaczenia sędziego do rozpoznania sprawy z rażącym naruszeniem przepisów prawa krajowego o przydziale spraw oraz wyznaczaniu i zmianie składu sądu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București
(Rumunia) w dniu 28 marca 2023 r. – Engie România SA/Autoritatea Națională de Reglementare în
Domeniul Energiei**

(Sprawa C-205/23, Engie România)

(2023/C 252/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Engie România SA

Druga strona postępowania odwoławczego: Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy domniemane naruszenie obowiązku przejrzystości, ciężącego na dostawcach gazu ziemnego wobec odbiorców będących gospodarstwami domowymi, transponowane do prawa krajowego i uznawane w tym prawie za naruszenie administracyjne (contravenția), może doprowadzić właściwy organ krajowy również do zobowiązania dostawcy gazu ziemnego do stosowania w stosunkach z konsumentami ceny wprowadzonej w drodze administracyjnej, która nie uwzględnia zasady swobodnego kształtowania ceny na rynku gazu ziemnego, ustanowionej w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE ⁽¹⁾?
- 2) Czy fakt, że dostawca gazu ziemnego zostaje ukarany zarówno przez organ ochrony konsumentów, jak i przez organ regulacyjny w sektorze energetycznym, poprzez przyjęcie dwóch odrębnych protokołów w zakresie naruszeń administracyjnych, w drodze których to protokołów nakładane są na dostawcę te same środki (powielanie aktów administracyjnych nakładających środki), można uznać za uzasadnione ograniczenie zasady ne bis in idem, zgodnie z postanowieniami art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, czy też stanowi to naruszenie tej zasady?

Czy taka kumulacja aktów nakładających te same środki wydanych na podstawie identycznych okoliczności faktycznych przez odmienne organy jest zgodna z zasadą proporcjonalności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 94).